

Hoezo geen knakworstje?

‘Wil je nog een worstje, Aron?’ Timo houdt zijn zoontje een knakworstje voor z’n neus.

De kleine peuter steekt beide handjes gretig vooruit.

Diezel komt overeind. Timo kijkt opzij. ‘Jij hebt zeker ook wat gehoord?’

‘Of geroken’, vult Marjon, die naast Timo en tegenover de buggy van Aron zit, aan. Met één vinger strijkt ze een pluk haar achter haar oor, maar de zeebries waait de haren meteen weer voor haar ogen. Marjon voelt in haar jaszak. Ze haalt een elastiekje tevoorschijn en maakt een paardenstaart.

‘Jij een knakworstje?’ Timo houdt er Marjon ook eentje voor.

‘Nee, nu niet’, reageert Marjon.

Timo kijkt haar even aan. ‘Zeker weten?’

Marjon schudt haar hoofd.

‘Oké Diezel, heb jij mazzel ... hier.’

Diezel reageert meteen. ‘Ho, pas op!’ roept Timo. ‘M’n vingers zijn geen worstjes!’

Marjon glimlacht.

Timo kijkt over het water en wijst. ‘Kijk eens Aron, wat komt daar aan?’

Aron kijkt in de aangewezen richting. ‘Iegtui’, brabbelt hij.

‘Bij hem is alles vliegtuig’, grijnst Marjon. ‘Hoe kan het ook anders met zo’n vader.’

‘Nee, Aron, dat is geen vliegtuig, dat is een boot. Boot, hoor je? Boot!’

'Boo', herhaalt de kleine Aron.

'Goed zo, jongen. Je leert het wel', glimlacht Timo. 'Mooi plekje hier, hè', zegt hij tegen Marjon.

'Zeker. Hier is altijd wel iets te beleven met die grote zeeschepen die binnenvaren.'

Timo is met zijn vrouw, kind en hond op zijn vrije dag naar Hoek van Holland gereden en zit nu op een bankje aan de Koningin Emmaboulevard naar de binnenkomende en uitvarende schepen te kijken. Voor een decemberdag is de temperatuur opvallend mild. De zon staat niet hoog, maar voelt toch behaaglijk.

'Kijk daar eens', wijst Timo. 'Daar komt een KNRM-boot aan.'

'Em boo', papegaait Aron.

Timo draait zijn hoofd om. 'Wat is dat voor geknal?' vraagt hij zich hardop af.

Ook Marjon kijkt om, maar zij kan evenmin ontdekken waar het geluid vandaan komt.

'Daar is rook', wijst Timo.

Marjon ziet het nu ook. 'En het verplaatst zich.'

'Inderdaad, het lijkt deze kant op te komen', mompelt Timo. 'Het komt langs de Berghaven hierheen.'

Niet veel later komt er een klein vrachtwagentje over de boulevard aan scheuren.

Tussen de rookwolken, die uit het dak van de bak opstijgen, vliegen vuurpijlen de lucht in.

'Wat is dat nou? Het moet niet gekker worden', fluistert Timo en hij komt overeind. 'Wat is hier aan de hand? Wat dwaas.'

Het vrachtautootje komt razendsnel dichterbij en lijkt ineens recht op het bankje af te rijden waar Timo met zijn gezinnetje

zit. Marjon schiet overeind en vliegt evenals Timo opzij.

Het vrachtwagentje komt vlak voor de buggy tot stilstand.

‘Aron!’ gilt Marjon.

‘Terug!’ brult Timo. ‘Zo meteen ontploft dat ding. Ik pak Aron!’

Marjon deinst terug. Timo schiet naar voren en rent naar de buggy.

Juist als hij deze te pakken heeft, klinkt er een daverende knal ...

Timo voelt zich weggeslingerd worden. De buggy wordt uit zijn hand geslagen. Met een doffe dreun komt hij op de grond terecht. Hij opent zijn ogen, maar het is volslagen donker om hem heen. Blind! Ik ben blind! schiet paniekerig door hem heen.

‘Wat ben jij aan het doen?’ klinkt een slaapdrongen stem.

Timo tast om zich heen. Hij voelt iets rechthoekigs onder zijn vingers. Een nachtkastje, dringt tot hem door. En hij ligt er zelf naast.

Snel komt hij overeind, gaat weer op bed liggen en trekt met een diepe zucht het dekbed over zich heen.

‘Wat ben je toch aan het doen?’ herhaalt Marjon die inmiddels een lichtje heeft aangeknipt.

‘Weet ik veel’, bromt Timo. ‘Ik lag ineens naast het bed.’

‘Moet ik je vastbinden’, spot Marjon, ‘of blijf je nu netjes stil liggen?’

Timo antwoordt niet, maar probeert de slaap weer te vatten. Wat een nare droom ...

De volgende ochtend wordt Timo wakker vanwege een pijn-

lijke pols. Hij knippert met zijn ogen. Eerst even goed wakker worden.

Hij voelt aan zijn pols. Ai, dat is pijnlijk.

Voorzichtig komt hij overeind en gaat op de rand van het bed zitten. Door de overgordijnen komt nog niet veel licht. Timo knipt het bedlampje op zijn nachtkastje aan en bestudeert zijn pols. Oeps, die is lelijk blauw. Als die maar niet gebroken is. Hoewel? Voorzichtig probeert hij z'n vingers te bewegen. Het doet pijn, maar het gaat. Hm.

Het aankleden valt niet mee. Hij moet zijn linkerarm flink ontzien. Beter gezegd, hij kan er eigenlijk niets mee. Da's balen. Zo meteen kan hij niet eens vliegen. Dat zou een ramp voor hem betekenen.

Als hij zich in zijn kleren heeft geworsteld, loopt hij naar de keuken en opent het kastje waarin een doosje paracetamol ligt. Hij drukt twee tabletten uit de strip en laat die oplossen in een bodempje water.

Marjon komt in haar nachtpon de keuken binnen. 'Dat gaat niet goed, hè?'

Ze ziet de pols van Timo. 'Nou, daar zou ik maar eens even mee naar de huisarts gaan.'

'Het valt wel mee, denk ik', mompelt Timo. Hij kijkt op de keukenklok. Half acht.

'Ik ga nog even liggen', vervolgt hij. 'Ik ben vandaag toch vrij.'

'Dan kun je straks mooi even bij dokter Meijer langs, mannetje', zegt Marjon. 'Ik heb trouwens ook een afspraak. Misschien kunnen we tegelijk.'

'Heb jij ook een afspraak?' vraagt Timo verbaasd.

‘Ik had gehoopt dat ik je zou kunnen verrassen’, glimlacht Marjon.

‘Mij ver-verrassen?’ stottert Timo. ‘Is eh, ben je ...’

‘Misschien’, glimlacht Marjon opnieuw. ‘Daarom wil ik ook even langs bij dokter Meijer.’

Timo wil Marjon omhelzen, maar moet zijn poging halverwege staken omdat zijn pols hevig protesteert. In de plaats daarvan zegt hij: ‘Daarom hoefde je dus geen knakworstjes.’

‘Ik geen knakworst? Nee, daar moet ik op dit tijdstip niet aan denken. Hoezo?’

Timo schudt zijn hoofd. ‘Eh ... ach nee, laat maar. Nee, natuurlijk niet.’

Marjon kijkt Timo een moment verbaasd aan, maar laat het er verder bij.

‘Ik ga nog even liggen, dan kan die pijnstillers z’n werk misschien wat beter doen’, zegt Timo.

‘Dat kan nog best’, vindt Marjon.

Om halftien wordt Timo weer wakker. Met een schok komt hij overeind. Maar dat herinnert hem ogenblikkelijk aan zijn geblesseerde pols.

Hij kijkt op zijn horloge. ‘Halftien al ... Aron!’

Marjon draait zich om. Ze is al wakker.

‘Rustig maar, hij is lekker in zijn bedje aan het spelen. Ik dacht: zolang hij rustig is, kun jij lekker uitslapen met die zere pols van je.’

Timo glimlacht, maar het is als een boer met kiespijn.

Nog voor het ontbijt belt Marjon naar de praktijk van dokter

Meijer. Een moment later schuift ze aan bij Timo en Aron, die al klaar zitten voor het ontbijt.

‘Je mag net voor mij. De dokter had nog een gaatje vrij.’

‘Oké’, bromt Timo. Z’n pols is pijnlijker dan hem lief is. De paracetamol helpt niet voldoende om de pijn te doven, dus eigenlijk is hij blij dat hij naar de huisarts kan. Stom eigenlijk, wie valt er ook uit zijn bed en dan nog wel in zo’n nare droom.

Nadat ze hebben geëindigd vraagt Timo hoe laat ze bij de arts moeten zijn.

‘Jij half elf en ik daarna’, zegt Marjon.

Om tien voor half elf lopen ze naar de auto. Marjon duwt Aron in de buggy.

Timo loopt met een verbeterd trek op zijn gezicht achter haar aan.

‘Rijd jij maar’, zegt hij.